

อิทธิพลที่ทำให้ลักษณะชาติ โสภาค สุวรรณ และประภัสสร เสวิกุล เลือกใช้ฉากอาหรับ

ปัจจุบันฉากต่างแดนในนวนิยายไทยมีหลากหลายกันออกไปด้วยนักเขียนปัจจุบันรู้จักหรือมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวของต่างแดนมากขึ้นทำให้สามารถนำมาใช้ในการเขียนนวนิยายต่างแดนของเขาได้ ไม่ว่านักเขียนจะสร้างฉากดินแดนนั้นจากประสบการณ์ที่เคยไปมาจริง ๆ หรือสร้างฉากจากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากตำราหรือสื่ออื่น ๆ ก็ตามที่ มีสำหรับการเลือกใช้ฉากต่างแดนของนักเขียนแต่ละคนอาจจะคล้ายหรือต่างกันออกไปด้วย อิทธิพลบางอย่างใดอย่างหนึ่งที่ทำให้นักเขียนเลือกใช้ฉากดินแดนนั้น ๆ นั้นเอง เช่น อิทธิพลจากความประทับใจในประสบการณ์ที่ผู้เขียนเคยไปท่องเที่ยว ไปพำนักอยู่ดินแดนนั้นมาก่อน อิทธิพลจากการเขียนตามแบบนักเขียนนวนิยายต่างแดนที่ประสบความสำเร็จมาก อิทธิพลจากเหตุการณ์ทางการเมืองภายในประเทศ ทำให้นักเขียนเล็งไปเขียนถึงดินแดนอื่น ฯลฯ

อิทธิพลจากประสบการณ์ ผู้เขียนนำประสบการณ์ของตนเองที่เคยไปพำนักอยู่ในต่างแดนมาเขียน เช่น หม่อมเจ้าอากาศดำเกิง รมิพัฒน์ เขียนเรื่อง ละครแห่งชีวิต โดยใช้ประสบการณ์ที่ท่านเคยเดินทางไปใช้ชีวิตในอังกฤษ ฝรั่งเศส อิตาลี ญี่ปุ่น อเมริกา ฯลฯ ทำให้ได้พบเห็นความเจริญก้าวหน้าของสภาพสังคม บ้านเมือง ประชาชน ฯลฯ ตลอดจนแง่มุมต่าง ๆ ที่น่าสนใจของประเทศเหล่านั้นซึ่งมีความแตกต่าง ไปจากสังคมไทยเป็นอย่างมาก ทำให้ท่านอยากเขียนและเล่าถึงประสบการณ์เกี่ยวกับฉากต่างแดนที่ได้พบมา ด้วยจุดมุ่งหมายว่าจะ เป็นประโยชน์แก่ประเทศไทย ดังที่ท่านได้กล่าวไว้ว่า

การศึกษาทำให้เกิดความไม่พอใจ ยิ่งเมื่อเรารู้มากเราก็กต้องการมาก ทำให้เกิดความทะเยอทะยาน ทำให้เกิดทุกข์ แต่ก็การศึกษาแหละ ที่ทำให้ประเทศอังกฤษเป็นเจ้าแห่งทะเล มีอำนาจปกแผ่ไปทั่วทิศานทิศ ทำให้อเมริกาเป็นประเทศที่มั่งคั่งสมบูรณ์ที่สุด ดังที่เป็นอยู่เดี๋ยวนี้ ความทะเยอทะยาน ความทุกข์ทำให้โลกก้าวหน้า การที่ได้เขียนเรื่อง "ละครแห่งชีวิต" ขึ้นไว้ ก็เพราะข้าพเจ้ามีความรู้สึกเช่นนั้น เมื่อท้องหิวก็จำต้องตะเกียกตะกายหาอาหารมาใส่ให้เต็มจนได้ แม้จะมีฐานะเป็นเจ้า ข้าพเจ้าก็ยังได้ชื่อว่าเป็นคนจนใคร ๆ ก็รู้โชค ... และไม่ใช่ทรัพย์สิน ... ได้อำนวยโอกาสให้ข้าพเจ้าไปเที่ยวเห็นประเทศต่าง ๆ มาแล้วมากมาย เมื่อกลับบ้านก็อยากจะได้เห็นประเทศสยามเป็นอย่างเชาบ้าง อยากเป็นผู้มีส่วนได้เสีย

ในความดั่งาม และความเจริญของประเทศสยาม อันจะมีมาในอนาคต (ละครแห่งชีวิต, หน้า ช - ซ)

หรือ เสนีย์ เสาวพงศ์ เขียน ชัยชนะของคนแพ้ ใช้จากจีนและญี่ปุ่น ซึ่งนักเขียนผู้นี้มีประสบการณ์ที่ได้เดินทางไปประเทศต่าง ๆ หลายแห่ง เมื่อครั้งรับราชการอยู่กระทรวงการต่างประเทศ และ สด คุรุมาโรหิต เขียน ปักกิ่ง-นครแห่งความหลัง และ คนดีที่โลกไม่ต้องการ จากประสบการณ์ที่เคยไปอยู่ประเทศจีน เหล่านี้เป็นต้น

อิทธิพลจากการตามแบบแผน เป็นการเขียนที่นักเขียนได้พยายามเขียนตามแบบนักเขียนที่เคยเขียนนวนิยายใช้จากต่างแดนและประสบความสำเร็จมาก่อน โดยที่นักเขียนจะนำประสบการณ์ของตน รวมทั้งอิทธิพลจากการได้อ่านงานเขียนนวนิยายที่ใช้จากต่างแดนของนักเขียนรุ่นก่อน มาเป็นแนวเขียนของตน เช่น เรื่อง ปักกิ่ง-นครแห่งความหลัง ของ สด คุรุมาโรหิต ซึ่งผู้เขียนได้รับอิทธิพลจากหม่อมเจ้าอากาศดำเกิง รพีพัฒน์ เพื่อนร่วมรุ่นของเขา ผู้ประสบความสำเร็จอย่างสูงจากการเขียน ละครแห่งชีวิต อันเป็นนวนิยายที่ใช้จากต่างแดนเรื่องแรกของไทย โดย สด ได้ใช้ประสบการณ์จากการเคยไปอยู่ในประเทศจีนมาสร้างจากต่างแดนของเขา ซึ่งนอกจากจะเป็นการเขียนนวนิยายต่างแดนเหมือนกันแล้ว ทักษะในการมองโลก ตลอดจนท่วงทำนองการเขียนหลายตอนของ สด ก็คล้ายคลึงกับของหม่อมเจ้าอากาศดำเกิงอีกด้วย เช่น "การมองโลกว่าเป็นละครโรงหนึ่ง หรือเป็นเวทีชีวิตของละครบทเศร้า" (ตรีศิลป์ บุญขจร, 2523 : 201 - 204)

อิทธิพลจากสภาพบ้านเมือง เหตุการณ์ทางการเมืองภายในประเทศของนักเขียน ทำให้ นักเขียนเล็งไปใช้จากดินแดนอื่น ตัวอย่างของนักเขียนและผลงานเหล่านี้ก็ เช่น อิศรา อมันตกุล เขียน นักบุญ-คนบาป ใช้จากฟิลิปปินส์ สด คุรุมาโรหิต เขียน ปักกิ่ง-นครแห่งความหลัง ใช้จากจีน เสนีย์ เสาวพงศ์ เขียน ชัยชนะของคนแพ้ ใช้จากจีนและญี่ปุ่น ซึ่งสำหรับ สด และ เสนีย์ นอกจากนักเขียนทั้งสองจะได้รับอิทธิพลในการเขียนนวนิยายต่างแดนทั้งสองเรื่อง จากการเขียนตามแบบหม่อมเจ้าอากาศดำเกิง รพีพัฒน์ ที่ประสบความสำเร็จ ในการเขียนนวนิยายต่างแดนมาแล้ว นักเขียนทั้งสองยังเลือกใช้จากต่างแดนเพราะอิทธิพลจากสภาพบ้านเมือง และ เหตุการณ์ทางการเมืองด้วย ตรีศิลป์ บุญขจร ได้กล่าวถึงการเขียนนวนิยาย กับสภาพบ้านเมืองที่มีความสัมพันธ์กันในยุคสมัยที่หลวงพิบูลย์สงครามเป็นนายกรัฐมนตรีของไทยว่า นักเขียนซึ่งต้องการเป็นอิสระจากการบังคับบัญชาด้านการเขียน แสดงความไม่พอใจต่อพระราชบัญญัตินี้ จึงเกิดกระแสต่อต้านด้านการเขียนตัวอักษรตลอดจนเนื้อหาของงานเขียน นักเขียนหนุ่มสาวกลุ่มหนึ่งหันไปใช้สำนวนภาษาที่เรียกกันว่า 'สำนวนสะวิง' นิยมการใช้ภาษาพจน์และใช้ภาษาผิดแบบแผน ซึ่งเป็นสำนวนภาษาเฉพาะของนักเขียนแต่ละคน เช่น อิศรา อมันตกุล เขียน นักบุญ-คนบาป เสนีย์ เสาวพงศ์ เขียน

ชัยชนะของคนแพ้ เป็นที่น่าสังเกตนักเขียนเหล่านั้นใช้จากต่างประเทศแม้ว่าบางครั้งผู้เขียนจะไม่เคยไปต่างประเทศเลย เช่น นักบุญ-คนบาป มีฉากในฟิลิปปินส์ทั้งที่ผู้เขียนไม่เคยไปประเทศนั้น นอกจากนี้ยังกล่าวถึงสภาพเมืองไทยว่ามีอิสระ 'สวชงาม' อยู่ดั้งเดิม ลักษณะการใช้จากต่างประเทศดังกล่าวอาจอนุมานได้ว่าเป็นความนิยมในสมัยนั้น ซึ่งยังไม่ทราบเรื่องราวของต่างประเทศมากนัก ทำให้นิยมเรื่องต่างประเทศ หรือมีฉะนั้นอาจเป็นกลวิธีของผู้เขียนนวนิยายที่ต้องการหลีกเลี่ยงการกล่าวถึงสภาพเมืองไทยขณะนั้น สด คุรุมาโรหิต เขียนนวนิยาย 2 เล่ม หลังจากการลาออกจากราชการ เขาเขียน ปักกิ่ง-นครแห่งความหลัง และ คนดีที่โลกไม่ต้องการ ปี 2484 บทบาทของนวนิยาย 2 เรื่องที่มีต่อพัฒนาการนวนิยายไทย คือการบุกเบิกนวนิยายต่างแดนและนวนิยายเสน่อ้อคิด ซึ่งเคยมีมาบ้างแล้วให้ขยายกว้างขวางขึ้น ประสบการณ์จากเมืองจีนยังเป็นเนื้อหาใหม่ในวงการนวนิยายไทย อันทำให้นวนิยายชุดนี้เด่นและเป็นที่นิยมของผู้อ่านพอสมควร สภาพของประเทศไทยก่อนการปฏิวัติซึ่งเป็นระบอบกษัตริย์เริ่มบุกแมนจูเรีย สภาพบ้านเมืองไม่เป็นประชาธิปไตย เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นเป็นไปได้ในขอบเขตจำกัด มีลักษณะคล้ายคลึงกับสภาพของเมืองไทยในสมัยรัฐธรรมนูญ ดังนั้นแม้ผู้เขียนจะไม่เคยถึงเมืองไทยเลย แต่การวิพากษ์วิจารณ์เมืองจีนก็คล้ายกับการวิพากษ์วิจารณ์สภาพการณของเมืองไทยไปในตัว อย่างไรก็ตาม ข้อคิดของเขาก็สามารถผ่านการตรวจพิจารณาในช่วงรัฐธรรมนูญมาได้ ทั้งนี้เพราะเป็นการเขียนเรื่องราวของต่างประเทศ ไม่ใช้การวิพากษ์วิจารณ์เมืองไทยโดยตรง (ตรีศิลา บุญจรร, 2523 : 164-231)

ดังนั้นอิทธิพลจากสภาพบ้านเมือง ตลอดจนเหตุการณ์ทางการเมืองภายในประเทศจึงเป็นอิทธิพลสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้นักเขียนนวนิยายไทย เขียนนวนิยายใช้จากต่างแดน

อิทธิพลจากหนังสือ มีนักเขียนบางท่านอาจจะไม่เคยไปดินแดนเหล่านั้นมาก่อนเลยแต่ก็ได้ใช้จากต่างแดนในนวนิยายของเขา ด้วยการใช้ประสบการณ์จากการอ่านหนังสือผสมผสานกับจินตนาการของตนเอง เช่น วิลาศ มณีวัต เขียน ความรักไม่มีพรมแดน หรือชื่อเรื่องเดิมว่า ชีวิตไม่มีพรมแดน โดยเขาได้เขียนถึงจากประเทศเยอรมัน ออสเตรีย ฝรั่งเศส อังกฤษ รัสเซีย ฮิบต์ สหรัฐอเมริกา และอิตาลี ทั้ง ๆ ที่เขาไม่เคยไปดินแดนเหล่านั้นมาก่อน ซึ่งวิลาศได้กล่าวไว้ในคำนำหนังสือเรื่องดังกล่าวว่า

ผมเรียกการแต่งเรื่องในชุด ชีวิตไม่มีพรมแดน ว่าน่าหวาดเสียวก็เพราะเขียนขึ้นโดยคนหนุ่มที่ไม่เคยไปเมืองนอกเลย เพียงแต่ใฝ่ฝันอยากจะไปเท่านั้น ผมใช้หนังสือนำเที่ยวในหอสมุดกลางจุฬาฯ บวกเข้ากับความฝันเฟื่องของตัวเองแล้วก็เสกเป่าเป็นนวนิยายชุดนี้ขึ้นมา ทั้งนี้โดยมีหนังสือ ละครแห่งชีวิต ของหม่อมเจ้าอากาศดำเกิง เป็น

เสมือนอาจารย์นำทาง (วิไลศ มณีวัต, 2531 : คำนำ)

ดังนั้น อิทธิพลที่ทำให้นักเขียนเลือกใช้ฉากต่างแดนจึงอาจจะคล้ายหรือต่างกันออกไปตามภูมิหลัง ความถนัดและความสนใจของแต่ละคน และแม้ว่าจะมีการใช้ฉากต่างแดนซ้ำกันไม่ว่าจะในผลงานของนักเขียนคนเดียวกันหรือคนละคนกัน แต่ฉากต่างแดนเหล่านั้นก็ยังคงเป็นที่มาสนใจของผู้อ่านด้วยเทคนิคของนักเขียนแต่ละคน ที่เสนอภาพเรื่องราวของฉากดินแดนเหล่านั้นในลักษณะที่แตกต่างกันออกไป

อิทธิพลที่ทำให้ลักษณะเวทีหรือทมยันตีเลือกใช้ฉากอาหรับ

สำหรับลักษณะเวทีหรือทมยันตี โสภาค สุวรรณ และประภัสสร เสวิกุล ก็เช่นกัน แม้ว่านักเขียนทั้งสามจะเลือกใช้ฉากต่างแดนคือ ฉากอาหรับ ในนวนิยายของตนเหมือนกัน ทว่าเมื่อศึกษาถึงอิทธิพลที่ทำให้นักเขียนทั้งสามเลือกใช้ฉากอาหรับในการเขียนนวนิยายต่างแดนของแต่ละคนแล้วจากการที่ผู้เขียนได้ไปสัมภาษณ์ลักษณะเวทีหรือทมยันตี หรือคุณวิมล ศิริไพบูลย์ ที่บ้านพักของเธอซึ่งอยู่ที่ซอยลาดพร้าว 26 เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร ในวันที่ 3 มกราคม 2536 ลักษณะเวทีหรือทมยันตีได้ให้สัมภาษณ์เรื่องผลงานนวนิยายใช้ฉากอาหรับ ตลอดจนอิทธิพลที่ทำให้เธอเลือกใช้ฉากอาหรับในนวนิยายเรื่อง รัศมีจันทร์ และ กฤตยา ซึ่งกล่าวโดยสรุปได้ดังนี้ คือ

อิทธิพลข้อแรกเป็นความสนใจและฝังใจ ในเรื่องที่เราเกือบจะได้ไปเรียนด้านศิลปะและวัฒนธรรมในอิหร่าน เกี่ยวกับเรื่องนี้ลักษณะเวทีหรือทมยันตีเล่าให้ฟังว่า ในสมัยที่เธอเป็นนักเรียนธรรมศาสตร์ เธอเกือบจะได้ไปศึกษา ณ ประเทศอิหร่าน เพราะในขณะนั้นอิหร่านมีทุนศิลปะและวัฒนธรรมให้แก่นักเรียนในต่างประเทศโดยไม่ต้องสอบชิงทุนเพราะไม่มีคนสมัคร แต่ไม่ได้รับอนุญาตจากมารดา เพราะความคิดที่ว่าประเทศในตะวันออกกลาง เป็นทะเลทรายเป็นส่วนใหญ่ และมีสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมกับเธอ โดยเธอได้ให้เหตุผลที่ต้องการขอรับทุนไปเรียนที่อิหร่าน ซึ่งขณะนั้นเรียกว่าเปอร์เซียว่า เป็นเพราะเธออ่านหนังสือเกี่ยวกับประเทศนั้นมากและรู้สึกว่าเป็นดินแดนที่มีความแปลกและเก่าแก่ เหมาะกับอุปนิสัยของเธอที่มีความสนใจในเรื่องอารยธรรมโบราณ ซึ่งเธอเชื่อว่าสรรพสิ่งในโลกล้วนมีวิวัฒนาการสิ่งสติดต่อกันทั้งสิ้น โดยเฉพาะในดินแดนที่มีประวัติศาสตร์อันเก่าแก่และยาวนานและเธอเชื่อว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นสามารถเล่าเหตุการณ์ในอดีตได้จากการทำสมาธิ

ดิฉัน ชอบคุยกับสัตว์ ก้อนอิฐ ก้อนหิน ต้นไม้โบราณ ดิฉันชอบทุกอย่างที่มีวิวัฒนาการ

ถ้าเพื่อสิ่งเหล่านั้นแล้วอะไรให้เราฟังได้ คงได้อะไรอย่างที่ดิฉันเขียนเอาไว้
'เจ้าหญิงเจ้าชายโคมงาม' เคยเสด็จผ่านมา แล้วก็เสด็จผ่านไป ก่อนอิฐทุกก้อน
เนี่ยมันเห็น ถ้ามันมีวิญญานแล้วมันเล่า ได้มันคงเล่าอะไรให้ฟัง เขอะแยะเขี้ยว ดิฉันชอบ
คุยกับต้นไม้ใหญ่ ๆ ชอบคุยกับก้อนหินและความว่างเปล่า แล้วถ้าทำสมาธิ ๆ ก็จะได้รู้
อะไรดี ๆ ด้วย อันนี้เป็นหลักความจริงในพุทธศาสนา (สัมภาษณ์ วิมล ศิริไพบูลย์,
3 มกราคม 2535)

อย่างไรก็ตามหลังจากนั้นแล้ว ในช่วงใกล้ ๆ กับที่จะเขียนเรื่อง รัชมีจันทร์ ลักษณะวัด
หรือทมยันตีได้มีโอกาสสามารถไปท่องเที่ยวยุโรป และมีช่วงเวลาที่เครื่องบินแวะพัก ณ
กรุงเตหะราน ประเทศอิหร่าน เธอและมารดาจึงใช้เวลาในขณะนั้นเดินชมสภาพบ้านเมืองของ
เตหะรานเท่าที่โอกาสอำนวยและพบว่า สภาพบ้านเมืองของอิหร่านที่ได้พบเห็นนั้นมีความเจริญคล้าย
เช่นของนานาอารยประเทศเช่นกัน นับเป็นประสบการณ์ที่ได้สัมผัสบรรยากาศตะวันออกกลางแม้จะ
ได้สัมผัสเพียงเล็กน้อยและผิวเผินก็ตามที ส่วนดินแดนอาหรับที่ลักษณะวัดหรือทมยันตีเคยไปท่องเที่ยว
มา ทว่าไปหลังจากเขียนเรื่อง รัชมีจันทร์ แล้วนั้น เธอเล่าว่าเป็นประเทศจอร์แดนซึ่งเป็นการไป
ท่องเที่ยวกับบุตรชาย เพื่อต้องการให้บุตรชายมีประสบการณ์เกี่ยวกับประเทศที่อยู่ในทะเลทรายว่า
มีสภาพเป็นอย่างไร เธอเล่าว่าเมื่อเครื่องบินลดระดับลงมาในขณะเข้าเขตจอร์แดน สภาพทั่วไป
ที่พบคือทะเลทรายที่มีอากาศร้อนเหมือนอยู่ในเตาอบก็ว่าได้ และการนั่งรถม้าเที่ยวในขณะที่มีอากาศ
ร้อนมากนั้น เธอก็ได้รับคำแนะนำให้ใช้ผ้าชุบน้ำเย็นเช็ดหน้าแทนการใช้ผ้าขาว เพราะราคา
น้ำจืดนั้นสูงมาก เส้นทางท่องเที่ยวที่เธอเดินทางผ่านได้แก่ ถนนคิงส์โรด ซึ่งตลอดเส้นทางนี้ไม่มีพืช
อยู่เลยแม้แต่แม้กระทั่งหญ้าก็ไม่มีปรากฏว่ามีน้ำซึ่งอยู่แต่ประการใด การที่อากาศมีความร้อนสูงราวสี่สิบ
ถึงหกสิบองศาเซลเซียสนั้นถือว่าเป็นอุณหภูมิปกติสำหรับในจอร์แดน ต่อมาเป็นการไปเพื่อเข้าร่วม
ประชุมในประเทศอิหร่าน ซึ่งตอนนั้นอิหร่านเริ่มมีสงครามกลางเมืองแต่ยังไม่รุนแรงมาก ในการ
เดินทางไปอิหร่านครั้งนั้นเธอได้มีโอกาสพบกับพวกซีกต่าง ๆ รวมทั้งชาวจอร์แดนและอิรัก ซึ่งเธอ
เล่าว่าคนพวกนั้นมีหน้าตาดี แต่ดวงตาค่อนข้างเข้มนเกรี้ยว การแต่งกายของคนเหล่านั้นบอกถึง
การมีรสนิยมสูง อีกทั้งกิริยามารยาทสภาพแบบผู้ดีอังกฤษเพราะชายอาหรับที่มีฐานะดีส่วนใหญ่เคย
ไปศึกษาที่อังกฤษมาแล้ว นอกจากนั้นลักษณะวัดยังพบว่าในสังคมของอาหรับนั้นมีการแยกกลุ่มเป็นกลุ่ม
เพศชายและเพศหญิง ไม่มีการยกเว้นแม้แต่สตรีต่างชาติ นับเป็นประสบการณ์เกี่ยวกับอาหรับ
ที่เข้มข้นมากขึ้นหลังจากเขียนเรื่อง รัชมีจันทร์ แล้ว

อิทธิพลข้อที่สองที่ทำให้ลักษณะวัดหรือทมยันตีเลือกใช้จากอาหรับคือ ความสนใจในเรื่อง
อารยธรรมโบราณและการมีความรู้เกี่ยวกับเทพเจ้าอียิปต์ ตลอดจนการชอบค้นคว้าเรื่องลึกลับ

โดยเธอแสดงให้เห็นว่าความเชื่อและความศรัทธาในเรื่องเทพเจ้าต่าง ๆ นั้น เป็นเหมือนความเชื่อและความศรัทธาในศาสนา ดังนั้น เธอจึงนำมาใช้กับนวนิยายแนวการเมืองใน รัศมีจันทร์ หรือการใช้เรื่องเทพเจ้าอียิปต์และประวัติศาสตร์บางช่วงของอียิปต์ในนวนิยายแนวเรื่องเหนือธรรมชาติใน กฤตยา เกี่ยวกับเรื่องนี้ เธอเล่าให้ฟังว่าการที่เธอเลือกใช้จากอาหรับ เพราะเธอมีความรู้เกี่ยวกับเทพเจ้าของอียิปต์มากกว่าเทพเจ้าของอิรัก อิหร่าน ประกอบกับความสนใจในอารยธรรมโบราณของกรีก โรมัน หรือบริเวณลุ่มแม่น้ำสินธุของเผ่าอารยันและลุ่มแม่น้ำไนล์ ทำให้เธอมีความเชื่อมั่นว่าเธอมีความรู้เรื่องอารยธรรมโบราณ และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเทพเจ้าของอียิปต์บ้างพอสมควร เพราะมีข้อมูลที่ค้นคว้าจากตำราภาษาอังกฤษ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากประสบการณ์ที่ได้จากการเที่ยวชมพิพิธภัณฑ์ในเยอรมัน ซึ่งมีการจัดแสดงรูปปั้นของอียิปต์และมัมมี่ เธอได้เล่าเหตุการณ์นี้ว่า

ไปดูรูปปั้นของอียิปต์เข้าไปในห้อง ๆ หนึ่ง มีรูปปั้นก็เข้าไปชม จำได้ว่ามีมัมมี่อยู่ในโลงแล้วก็รูปปั้นตั้งอยู่ในห้องไม่มีคน เราอยู่คนเดียวเลขตามไปว่า อายากรู้จักว่ามีชีวิตอยู่คิดอะไร เคร่าโศกเสียใจเมื่ออายุยังน้อย มีความสุขความทุกข์ มีชีวิตอยู่อย่างไร คือก็ยืนคุยด้วยพอคุยเสร็จก็ไปละนะ ยกมือแตะปาก แตะแก้มเขา เสียใจไม่ได้คุยกันเนอะ จากนั้นก็แปลก ไปยืนอยู่ตรงไหน ตูอะไร ๆ ที่อื่น รู้สึกว่ามีลูกตามองมามองไปข้างหลังก็เห็นรูปปั้นขี้ม ๑ ตาเราอาจจะรักชอบก็ได้ ท่านจึงมองเราขี้ม ๑ เอาใหม่มา เปลี่ยนมาขี้มนี้ ก็ยืนหันหลังอีก ก็รู้สึกอีกว่าตาคูนั้นก็ขี้มมอง ๆ ก็ขี้ม ๑ ก็เลยเดินกลับไปบอก ลาละ (สัมภาษณ์ วิมล ศิริไพบูลย์, 3 มกราคม 2535)

จากการเข้าชมพิพิธภัณฑ์ในครั้งนั้น ทำให้ลักษณะวัตถุหรือทมิฬอันตีมีความรู้สึกผูกพันกับอารยธรรมอียิปต์มากขึ้น จนสามารถอ่านและเข้าใจความหมายของอักษรฮีโรกลิฟิคได้บ้างบางตัว ประกอบกับเพื่อนที่อยู่ในอียิปต์ของเธอได้ส่งเหรียญเทพเจ้าซุสของอียิปต์มาให้ ซึ่งเธอได้แขวนไว้เป็นเครื่องรางป้องกันตัว สิ่งเหล่านี้ล้วนมีส่วนในการส่งเสริมให้ลักษณะวัตถุหรือทมิฬอันตีมีความสนใจและชอบในการค้นคว้าเรื่องลึกลับจนทำให้เธอนำมาเป็นวัตถุดิบในการเขียนเรื่อง รัศมีจันทร์ ในที่สุด

นอกจากนี้ ลักษณะวัตถุยังให้สัมภาษณ์ที่แสดงถึงความเชื่อมั่นว่าชาวอาหรับปัจจุบันบางส่วนยังคงมีความเชื่อเรื่องเทพเจ้าด้วย ดังที่เธอได้นำความเชื่อนี้มาใช้สร้างเป็นตัวละครใน รัศมีจันทร์ ซึ่งเธอคิดว่า

ทุกวันนี้อาหรับก็ยังมิอะไรแปลก ๆ ในความอ้างว้างของทะเลทราย มีคนเผ่าเร่ร่อนมากมายที่ยังมีชีวิตอยู่ในอารยธรรมแบบโบราณเป็นพันปี มีมากมายที่ผู้คนยังเดินทางเข้า

ไปไม่ถึงความเจริญ มันมีเป็นหย่อม ๆ ในเมือง รัฐบาลยังคงไปไม่ถึงเผ่าเบตงอินที่
เร่ร่อนอยู่ในทะเลทรายด้วยซ้ำ จะเป็นความเชื่ออะไรเก่า ๆ เขาก็ยังฝังงอของเขายู่
ก็เหมือนคนไทย ถ้าคุณออกไปตามป่าตามเขา พวกเขาก็ยังคงมีความเชื่อแบบเก่า
อยู่ เพราะฉะนั้นที่เราจะไปบอกว่า พวกนี้ยังไม่เจริญ แต่แท้ที่จริงพวกนี้คือพวกที่สับสน
ความเชื่อของโบราณไว้ ทำให้เราได้เห็นว่าเขาเชื่ออะไรอยู่ (สัมภาษณ์ วิมล
ศิริไพบลีย์, 3 มกราคม 2535)

จากความเชื่อมันดังกล่าวของเธอ ลักษณะจึงได้นำตำนานความเชื่อเรื่องเทพเจ้ามาใช้สร้าง
เป็นตัวละครให้เหมาะสมและเพิ่มสีสันให้กับนวนิยายที่มีฉากและบรรยากาศลึกลับของเธอ

สำหรับแรงจูงใจในการวางโครงเรื่อง รัศมีจันทร์ นั้น ลักษณะดิหรือทมยันตี อธิบายว่า
เป็นเพราะเธอเองมีความสนใจในเรื่องศาสนาและการเมือง ประกอบกับเธอมีความรู้ในด้านนี้
อยู่บ้าง เธอจึงได้นำความรู้ที่มีอยู่มาใช้ เช่น ตัวละครที่เป็นองค์รัศมีจันทร์ จะสร้างจากการ
ผสมผสานความคิดระหว่างอารยธรรมนับพันปีกับวิทยาการสมัยใหม่ เพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็น
นักการเมืองสามารถนำอารยธรรมจากยุคเก่ามาใช้เป็นเล่ห์กลหรือเครื่องมือทางการเมือง ได้
ดังที่เธอกำลังจะกล่าวไว้ว่า

ศรัทธาของมนุษย์ในปัจจุบันเริ่มลดถอยลง การเมืองเริ่มมีอำนาจมากเพราะฉะนั้น
ศรัทธาจึงรับใช้การเมือง สมัยก่อนมนุษย์อยู่ได้ด้วยศรัทธาอย่างเดิซวเท่านั้นการเมือง
ตามหลัง ปัจจุบันการเมืองก็เอาศรัทธาของมนุษย์มาใช้ เพียงแต่ใครฉลาดก็นำมาใช้
ได้อย่างแนบเนียนที่สุด (สัมภาษณ์ วิมล ศิริไพบลีย์, 3 มกราคม 2535)

ดังนั้นแนวเรื่อง รัศมีจันทร์ คือการเมือง ในขณะที่แนวเรื่อง กฤตยา คือเรื่องเหนือธรรมชาติ
สำหรับเรื่อง กฤตยา นี้ ทมยันตีให้สัมภาษณ์ว่า เธอต้องการพูดถึงเรื่องการเกิดและการตาย
ตามหลักศาสนาพุทธ หากแต่ได้นำเอาเค้าโครงประวัติศาสตร์ของอียิปต์โบราณในช่วงราชวงศ์
ที่สิบแปดต่อราชวงศ์ที่สิบเก้า ซึ่งเธอมีความรู้อยู่แล้วมาใช้ในการสร้างตัวละครและเหตุการณ์บาง
ตอนในเรื่อง โดยได้เน้นเรื่องการเกิดใหม่ซึ่งเป็นความเชื่อของอียิปต์โบราณ รวมทั้งเรื่องกฎแห่ง
กรรมที่สอดคล้องกับหลักพระพุทธศาสนา ดังที่เธอให้สัมภาษณ์ไว้ว่า ดิฉันตอบว่าทุกชาติ มันมี
ความลึกลับ(. . .) ตายแล้วเกิดใหม่ธรรมดา คนที่ตายจากอียิปต์ก็มาเกิดเป็นคนไทยได้
ไม่ใช่แต่ว่าเขามาสู่เรา ๆ ไปสู่เขาก็ได้เป็นการพิสูจน์กฎแห่งกรรม (สัมภาษณ์ วิมล ศิริไพบลีย์,
3 มกราคม 2535) ตลอดจนเป็นการสร้างโครงเรื่อง โดยใช้ฉากสลับกันระหว่างไทยและอียิปต์
เป็นการทำให้โครงเรื่องมีความแปลกใหม่ออกไป

อิทธิพลข้อที่สาม ที่ทำให้ลักษณะหรือทฤษฎีเลือกใช้จากอาหารก็คืออิทธิพลจากการอ่านนวนิยายต่างแดนของนักเขียนนวนิยายชาติอื่น ทำให้เธอสนใจต้องการเขียนนวนิยายที่ใช้ฉากต่างแดนบ้าง เกี่ยวกับเรื่องนี้เธอเล่าให้ฟังว่า ในขณะที่เธอกำลังเบื่อกำลังเบื่อที่จะเขียนเรื่องแนวครอบครัว ประกอบกับเธอได้อ่านนวนิยายของนักเขียนต่างชาติที่เขียนเรื่องราวของประเทศอื่น ทำให้เธอมีแนวคิดว่าจะเธอน่าจะเขียนนวนิยายที่ใช้ฉากต่างแดนเพื่อแข่งขันกับนักเขียนต่างชาติบ้าง เธอจึงนำจากอาหารมาใช้ใน รัศมีจันทร์ ซึ่งขณะนั้นยังไม่มียกเขียนคนใดเสนอจากอาหารมาก่อนเลย

ตอนก่อนไม่มีใครจับจากอาหารมาใช้เขียน ตอนนั้นดิฉันรำคาญ ซึ่ก็เลยเขียนเรื่องครอบครัว วนอยู่ในเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ ดิฉันมองอะไรก็ว่า ๆ ทำไม่ฝรั่งเขียนเรื่องประเทศอื่น ๆ ได้ แจ่มทำไมเราจะเขียนบ้าง ไม่ได้ ดิฉันชอบแข่งกับฝรั่งเสมอ (สัมภาษณ์ วิมล ศิริไพบลย์, 3 มกราคม 2535)

อิทธิพลประการสุดท้ายเป็นอิทธิพลจากความสนใจในเรื่องการเมืองระหว่างประเทศ กล่าวคือ เรื่องความสำคัญของน้ำมันที่เป็นอิทธิพลอย่างหนึ่งที่ทำให้เธอเลือกใช้จากอาหาร ดังจะเห็นได้จากการกล่าวถึงบทบาทความสำคัญของน้ำมันในเรื่อง รัศมีจันทร์ ที่เธอเล่าให้ฟังว่า เรื่องน้ำมัน ตอนนั้นไม่มีใครคิดถึงว่าน้ำมันจะมีอำนาจด้วยซ้ำ แต่ดิฉันคิดตอนนั้นยังเด็กด้วยซ้ำ แล้วยังไม่มีกลุ่ม โอเปคด้วยซ้ำ นักเขียนดัง ๆ ของอะไรก็กล ๆ แล้วเวลาเราเขียนอะไรจะได้สดชื่น (สัมภาษณ์ วิมล ศิริไพบลย์, 3 มกราคม 2535)

จากการค้นคว้าพบว่าลักษณะที่เขียน รัศมีจันทร์ และตีพิมพ์เป็นตอน ๆ ครั้งแรกในนิตยสารสกุลไทย ในปี พ.ศ. 2514 ส่วนกลุ่มโอเปค (OPEC) หรือองค์การของประเทศส่งออกปิโตรเลียม ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2503 โดยมีเจตนาที่จะแก้ไขปัญหาค่าการตัดราคาน้ำมันของประเทศผู้ผลิตน้ำมัน (อุกฤษฏ์ บัทมานันท์, บรรณาธิการ, 2534 : 339) แต่กลุ่มโอเปคเริ่มเป็นที่รู้จักแพร่หลาย ทั่วไปหลังการประกาศขึ้นราคาน้ำมันดิบในราคาที่สูงมาก กล่าวคือ จากราคาบาร์เรลละ 3.01 เหรียญสหรัฐ ในปี พ.ศ. 2516 มาเป็นบาร์เรลละ 11.65 เหรียญสหรัฐ (อภิชาติ ชินวรโร, 2529 : 217) เพื่อต้องการใช้เป็นเครื่องมือในการต่อรองกับประเทศที่ให้การสนับสนุนยิว เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา การขึ้นราคาน้ำมันดิบดังกล่าวส่งผลกระทบต่อไปทั่วโลก (สรพล ราชภัฏทาร์กษ และคนอื่น ๆ, 2520 : 43) กลุ่มโอเปคจึงเป็นที่รู้จักของชาวโลกโดยทั่วไปนับแต่นั้นมา ดังนั้นลักษณะที่ดิฉันเข้าใจว่าขณะเขียน รัศมีจันทร์ ยังไม่มีกลุ่มโอเปค

ดังนั้น อิทธิพลที่ทำให้ลักษณะหรือทฤษฎีเลือกใช้จากอาหารจึงเกิดจากความสนใจและตั้งใจในเรื่องที่เธอเกือบจะได้ไปเรียนด้านศิลปะและวัฒนธรรมที่อิหร่าน รวมทั้งการที่เธอชอบค้นคว้า

เรื่องลึกลับ และมีความสนใจในเรื่องอารยธรรมและการมีความรู้เกี่ยวกับเทพเจ้าอียิปต์ ตลอดจนความต้องการที่จะแข่งขันกับนักเขียนต่างชาติที่เขียนนวนิยายใช้ฉากต่างแดน และมีความสนใจในเรื่องการเมือง บทบาทความสำคัญของการเมืองระหว่างประเทศ ทำให้เธอเลือกใช้ฉากอาหรับใน รัศมีจันทร์ และ กตยา สำหรับเรื่อง กตยา แม้เธอจะเขียนนวนิยายเรื่องนี้ห่างจากเรื่องแรกนานมากถึงสิบกว่าปี ทว่าเธอก็ยังคงนำความรู้เรื่องตำนานเทพเจ้าอียิปต์และอารยธรรมอียิปต์โบราณมาใช้ทั้งนี้เพราะเธอสนใจในเรื่องอารยธรรมและเทพเจ้าอียิปต์ตลอดจนเรื่องลึกลับมากนั่นเอง

วิธีสร้างฉากอาหรับของลักษณะตรีทอมยันตี

ลักษณะตรีทอมยันตีเล่าให้ฟังว่า เธอยังไม่เคยไปประเทศอียิปต์เลยสักครั้งแม้จนถึงปัจจุบัน (สัมภาษณ์ วิมล ศิริไพบูลย์, 3 มกราคม 2535) ทว่าวิธีการที่เธอใช้ในการหาข้อมูลเพื่อนำมาใช้สร้างฉากอาหรับนั้น ได้มาจากการค้นคว้าจากตำราต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นหนังสือภาษาอังกฤษ เนื่องจากขณะนั้นหนังสือภาษาไทยที่เสนอเรื่องราวเกี่ยวกับอารยธรรมอียิปต์มีน้อย เธอเล่าวิธีการตลอดจนแหล่งที่ใช้ค้นข้อมูลว่า สมัยก่อนเธอเป็นคนสมองดี ความจำดี จึงอาศัยเก็บข้อมูลจากการอ่านหนังสือโดยวิธีหาซื้อตามร้านหนังสือเก่า ๆ จากเมืองนอก โดยเฉพาะหนังสือโบราณจะซื้อเก็บไว้มาก หนังสือที่ใช้ค้นส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษ เช่น อียิปเซียน (Egyptian) และเอนไซโคลปีเดีย (Encyclopaedia) เป็นต้น ในการเขียนเรื่องของลักษณะตรีทอมยันตีจะใช้วิธีค้นคว้าด้วยการอ่านจนพร้อมแล้วจึงเขียนจากความทรงจำ ถ้าติดขัดตรงไหนจึงจะเปิดตำราดู เพราะฉะนั้นอุปสรรคในการสร้างตัวละครและฉากจึงไม่มี ส่วนตัวละครไม่นิยมเขียนหลายตัวเพราะจำยาก ตัวละครแต่ละตัวจะวาดภาพไว้ในสมองอย่างเด่นชัดแล้ว ตัวอย่างของตัวละครใน รัศมีจันทร์ จะใช้เผ่าเบตุอินเป็นหลัก เป็นเบตุอินแบบทอมยันตีไม่ใช่เบตุอินจริง ๆ เนื่องจากเอกสารที่ใช้ค้นว่ามีน้อยเธอจึงคิดและวาดภาพเอาเอง ส่วนในเรื่องของการสร้างฉาก เธอจะสร้างจากการตรูปรแล้วจินตนาการตามรูปภาพ สำหรับงานเขียนที่ใช้ฉากต่างแดนนั้นลักษณะตรีทอมยันตีมีความคิดเห็นว่าหากนักเขียนมีการค้นคว้าข้อมูลต่าง ๆ อย่างเพียงพอก็ไม่มีมีความจำเป็นต้องไปในสถานที่นั้นจริง ๆ เพราะปัจจุบันมีสื่อสารสนเทศต่าง ๆ มากมาย เช่น หนังสือ วิกิพีเดีย ภาพยนตร์ ฯลฯ ที่ให้ข้อมูลในการค้นคว้าได้เป็นอย่างดี ผิดกับสมัยก่อนที่มีแต่หนังสือและรูปภาพเท่านั้น นักเขียนจึงต้องใช้จินตนาการผสมผสานกับข้อมูลของหนังสือในการสร้างบทประพันธ์ และเธอได้กล่าวสรุปถึงภาพอาหรับทั้งก่อนและหลังจากที่เธอไปมาแล้วว่า ทั้งจอร์แดนและอิหร่าน ในความเป็นจริงที่ได้ไปสัมผัสสมานั้น ไม่มีความแตกต่างไปจากที่เธอได้เคยศึกษาและนึกคิดแต่ประการใด

นอกจากนี้ ลักษณะที่ได้เล่าให้ฟังว่า เธอได้ใช้ข้อมูลบางอย่างจากวรรณคดีแปลเก่า ๆ อาทิเช่น หนังสือทิวา อาหรับราตรี ทิโตปเทศ ฯลฯ ที่เธอเคยอ่านมาตั้งแต่สมัยเป็นเด็กด้วย เช่น ได้นำคำศัพท์ "สลต่าน" มาใช้ใน รัชสมัยจันทร์ ด้วยว่า

อย่างในเรื่อง รัชสมัยจันทร์ จะเห็นได้ว่าเขียนผิด ตำแหน่งของหัวหน้าชนเผ่าต่าง ๆ ใน ตะวันกลางจะใช้คำว่า "ซัด" แต่ถ้าใช้คำว่า "ชาน" เมื่อไหร่จะเป็นทะเลทรายทาง มองโกลเลีย ดังนั้นใน รัชสมัยจันทร์ ใช้คำว่า "ชาน" จึงผิด นี่จะเห็นว่าการค้นคว้าเรายังไม่ดีพอ ทำให้เราวางตำแหน่งผิด พอมาถึงเรื่อง กฤตยา ดิฉันจึงระมัดระวังในการ ค้นคว้าเรื่องตำแหน่งของเขามาก แต่ใน กฤตยา ไม่มีตำแหน่ง เพราะใช้แต่เทพเจ้า ล้วน ๆ สมัยก่อนคนไทยไม่รู้จักคำว่า "ซัด" รู้แต่ถ้าเป็นทางทะเลทรายจะใช้คำว่า "ชาน" แต่คนอ่านก็ลืมเลยไม่มีใครท้วงว่าเป็นเรื่องของเทพเจ้าอียิปต์ แต่ตำแหน่งเป็น มองโกลเลีย (สัมภาษณ์ วิมล ศิริไพบูลย์, 3 มกราคม 2535)

ดังนั้น การสร้างฉากและตัวละครอาหรับของลักษณะหรือทมิฬสันติ ส่วนใหญ่จึงได้มา จากการค้นคว้าข้อมูล และบางส่วนจากประสบการณ์ตรงที่เคยเดินทางไปอาหรับบางประเทศ มาจริงก่อนเขียน รัชสมัยจันทร์ แม้จะเป็นการไปแบบผิวเผินในฐานะเมืองที่เครื่องบินแวะพักเครื่องบินที่นั่น ส่วนเรื่อง กฤตยา แม้ก่อนเขียนเรื่องนี้เธอเคยไปท่องเที่ยวอาหรับบางประเทศมาแล้ว ทว่า กฤตยา ก็ใช้ฉากไทยเป็นส่วนใหญ่เพียงแต่เธอได้นำเรื่องเกี่ยวกับเทพเจ้าอียิปต์และ ประวัติศาสตร์บางช่วงของอียิปต์มาใช้ในเรื่องเท่านั้น ทั้งนี้เป็นเพราะความสนใจเป็นพิเศษของเธอ เกี่ยวกับตำนานเทพเจ้าอียิปต์นั่นเอง นอกจากข้อมูลต่าง ๆ จะได้มาจากการค้นคว้าแล้ว ข้อมูลบางอย่างที่เธอนำมาใช้ได้มาจากวรรณคดีแปลที่เธอเคยอ่านตั้งแต่สมัยยังเป็นเด็กก็มีด้วยเช่นกัน เช่น การใช้คำ "สลต่าน" และสำหรับตำแหน่ง "ชาน" แม้ตำแหน่งนี้จะ เป็นตำแหน่งของทางมองโกลเลีย ทว่าในประวัติศาสตร์พวกมองโกลก็เคยบุกรุกและได้ครอบครองอาหรับบางประเทศมาแล้ว ดังปรากฏ ในประวัติศาสตร์ว่าเมื่อผู้ปกครองอาหรับเริ่มเสื่อมอำนาจลง ปี ค.ศ. 1258 ฮูลูกูข่าน หลานของ เจงกิสข่าน ได้ยกทัพเข้าตีและยึดกรุงแบกแดดไว้เป็นศูนย์กลางการปกครองอิรัก (Hitti, Philip K., 1968 : 165) และในปี ค.ศ. 1259 ฮูลูกูข่านเข้าตีซีเรีย ตีได้เมืองฮามาห์ (Hamah) และฮาริมส์ (Harims) ด้วยเช่นกัน (ประจักษ์ ชัยโล่, 2521 : 184) ดังนั้น คำว่า "ชาน" จึงมีปรากฏในประวัติศาสตร์ของอาหรับ อย่างไรก็ตามจากคำให้สัมภาษณ์ของ ทมิฬสันติหรือลักษณะ จะเห็นได้ว่าเธอมุ่งกล่าวถึงตำแหน่งหัวหน้าชนเผ่าเร่ร่อนทั่ว ๆ ไปในอาหรับ ที่เรียกว่า "ซัด" มากกว่า ดังนั้น เธอจึงกล่าวว่าการใช้ตำแหน่ง "ชาน" ใน รัชสมัยจันทร์ เป็นการ ใช้ตำแหน่งที่ผิดพลาดเพราะการค้นคว้ายังไม่ดีพอและข้อมูลเกี่ยวกับอาหรับสมัยนั้นยังมีน้อยมากด้วย

อิทธิพลที่ทำให้โสภาค สุวรรณ เลือกใช้ฉากอาหาร

จากการที่ผู้เขียนได้ส่งจดหมายไปสัมภาษณ์โสภาค สุวรรณ หรือคุณรำไพพรรณ ม. ศรีโสภาค ที่บ้านพักของเธอในประเทศสหรัฐอเมริกา เธอได้ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องผลงานนวนิยายใช้ฉากอาหาร ตลอดจนอิทธิพลที่ทำให้เธอเลือกใช้ฉากอาหารมากกว่าดินแดนอื่น ๆ และใช้ฉากอาหารมากกว่านักเขียนนวนิยายไทยคนอื่น ๆ กล่าวคือ มีจำนวนมากถึงห้าเรื่อง อันได้แก่เรื่อง ฟ้าจรดทราย ความลับบนแหลมไซโน ยังมีรักที่อัยการ พรสรวง และ เจ้าทะเลทราย นั้น โสภาคตอบคำถามอย่างชัดเจน คือ

อิทธิพลประการแรกได้มาจากความภาคภูมิใจที่มีต่อบิดาและมารดาของเธอ ในฐานะผู้มีประสบการณ์สูงเกี่ยวกับอาหาร ทั้งได้นำเรื่องราวเกี่ยวกับอาหารมาถ่ายทอดให้เธอฟังจนเธอเกิดความประทับใจอยากเขียนเรื่องเกี่ยวกับอาหาร ดังที่เธอเล่าให้ฟังว่า

นวนิยายใช้ฉากต่างแดนใช้ฉากอาหารมากกว่าเรื่องอื่น เพราะประสบการณ์ยาวนานมากมาย ที่สามารถเลือกหยิบมาแทรกได้ ด้วยบิดาผู้เขียนใช้ชีวิตการทูตในทะเลทรายอาหารถึงเก้าปี แม้จะต่างวาระก็ตาม (สัมภาษณ์ รำไพพรรณ ม. ศรีโสภาค, 28 กุมภาพันธ์ 2535)

ประสบการณ์เกี่ยวกับอาหารของบิดามารดาเธอ ที่เธอภาคภูมิใจมากก็เช่นประสบการณ์ที่บิดาของเธอ ในฐานะเอกอัครราชทูตและมารดาของเธอในฐานะภรรยาของเอกอัครราชทูต ได้มีโอกาสเข้าเฝ้าใกล้ชิดพระมหากษัตริย์ ตลอดจนพระราชวงศ์อาหารที่น้อยคนนักจะมีโอกาสเช่นนี้ ทำให้เธอสนใจเขียนนวนิยายใช้ฉากอาหารซึ่งมักเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับพระมหากษัตริย์ตลอดจนพระราชวงศ์สูง เธอกล่าวถึงเหตุการณ์ในการเขียนเรื่องเกี่ยวกับพระมหากษัตริย์และพระราชวงศ์ชั้นสูงของอาหาร ตลอดจนได้ให้สัมภาษณ์ถึงประสบการณ์ในเรื่องนี้ของบิดามารดาของเธอไว้ว่า นิยายฉากอาหารถ้าไม่มีกษัตริย์ เชื้อพระวงศ์ เจ้าหญิง เจ้าชาย เรื่องจะไม่หวาน ไม่นุ่มนวล ชวนให้จินตนาการ บุคคลเหล่านี้เหมือนความฝัน เป็นเทพนิยายในชีวิตจริงที่ไกลตัวมนุษย์ธรรมดาสามัญ เป็นอะไรหลายอย่างที่ผู้อ่านจะดื่มด่ำ มีความสุขร่วมฝันกับผู้เขียนได้ดีกว่านำชีวิตคนสามัญเดินดินลันมาเป็นตัวละคร เพราะนักอ่านพบเห็นคนเดินดินอยู่แล้วตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง (สัมภาษณ์ รำไพพรรณ ม. ศรีโสภาค, 28 กุมภาพันธ์ 2535)

ประสบการณ์ของบิดาของเธอที่ได้เข้าไปใกล้ชิดกับ King Saud และ King Faisal ของประเทศซาอุดีอาระเบียและผู้ปกครองประเทศอาหรับอื่น ๆ หรือประสบการณ์จากการที่มารดาของเธอได้รับเชิญไปในวังหลวง และได้มีโอกาสสนทนากับเจ้านายอาหรับด้วยการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งแม้ต้องผ่านล่ามก็ตาม ล้วนเป็นสิ่งที่เธอถือว่าเป็นสิ่งพิเศษสุดที่บิดามารดาของเธอนำมาถ่ายทอดให้เธอฟัง อันเป็นจุดบันดาลใจให้เธอเขียนนวนิยายใช้ฉากอาหรับ โดยใช้ข้อมูลส่วนหนึ่งจากการถ่ายทอดความจริง ความลึกซึ้งแห่งวัฒนธรรมประเพณี ความงามแห่งพระราชวังหลวงกลางทะเลทราย ซึ่งยากนักที่บุคคลทั่ว ๆ ไปจะมีโอกาสเข้าถึงได้ เช่น ฉากอาหรับใน ฟ้าจรดทราย คืออาหรับเมื่อขยับห้าปีมาแล้วที่เธอนำมาเสนอเพราะความภูมิใจว่า

ยังไม่มีใคร (คนไทย) ที่เคยสัมผัสชีวิตในวังอาหรับ มีประสบการณ์เท่าที่คิดแม่ดิฉัน เคยประสบแล้วกลับมาเล่าให้ลูกสาวของท่านฟัง ลูกสาวท่านอายุ 12 ปีเท่านั้นแต่ สัมผัสเรื่องของท่านจนมาจินตนาการเป็น ฟ้าจรดทราย อีก 10 ปีต่อมา (สัมภาษณ์ ไร่ไผ่พรรณ ม. ศรีโสภาค, 28 กุมภาพันธ์ 2535)

ปัจจุบันแม้ชาวโลกจะรู้จักอาหรับมากขึ้น โดยเฉพาะจากสงครามอ่าวเปอร์เซียที่ผ่านมารวมถึงการที่ชาวต่างชาติอีกทั้งคนไทยไปทำงานที่ตะวันออกกลาง แต่ก็เป็นประสบการณ์ชีวิตอาหรับของชาวเมืองธรรมดาไม่ใช่เป็นวิถีชีวิตของกษัตริย์หรือพระราชวงศ์ เช่นที่บิดามารดาของเธอมีประสบการณ์

นอกจากนี้โสภาคได้กล่าวถึงมารดาของเธออีกด้วยว่า มารดาของเธอเป็นผู้ที่มีความชำนาญในการสืบเสาะเกี่ยวกับขนบธรรมเนียม ประเพณี ตลอดจนการติดสนิทกับผู้คนหลายระดับ จากวงราชการไปจนถึงประชาชน และได้ถ่ายทอดบอกเล่าประสบการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ให้เธอได้รับฟัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้พาเธอออกตระเวนหาความรู้ทุกซอกมุม ซึ่งยากยิ่งนักที่จะมีนักท่องเที่ยวนั้นจะได้มีโอกาสเช่นนี้ เช่น การแนะนำให้เธอได้รู้จักกับเจ้าหญิงเจ้าชายนอกราชบัลลังก์ของอียิปต์ ได้เห็นวังเก่าซึ่งสวยงาม โอ้อ อีกทั้งแนะนำให้รู้จักผู้คนที่ได้รู้เห็นเหตุการณ์ก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองของอียิปต์จนถึงเหตุการณ์หลังการเปลี่ยนแปลง สิ่งเหล่านี้ล้วนมีผลทำให้เธอเขียน ความลับบนแหลมไซไน ขึ้น สำหรับประสบการณ์อื่น ๆ ที่น่าสนใจซึ่งบิดามารดาของเธอได้ถ่ายทอดให้เธอรับฟัง และเธอได้นำมาใช้เป็นวัตถุดิบในการสร้างฉากอาหรับของเธออีก เช่น ความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติ วิทยาศาสตร์ การทำนาย นิมิตร์ฝัน เครื่องรางของขลัง แม่มด หมอผี โสยศาสตร์ ซึ่งเธอได้ให้สัมภาษณ์ว่า

ความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติ วิทยาศาสตร์ การทำนายทายทัก นิมิตร์ฝัน เครื่องรางของขลัง แม่มด หมอผี โสยศาสตร์ มีอยู่ในทุก ๆ ชาติ ทุกภาษา ฝรั่งเศส ไทย

อาหรับคะ อียิปต์เองมีเครื่องรางมากมาย (สัมภาษณ์ ไร่ไพพรรณ ม.ศรีโสภาค,
28 กุมภาพันธ์ 2535)

เธอเล่าให้ฟังด้วยว่าความรู้เหล่านี้ บิดามารดาของเธอซึ่งเคยไปพำนักอยู่ในอียิปต์ ในช่วงระยะเวลาหนึ่งจึงมีโอกาสดูศึกษาค้นคว้าเรื่องเหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมารดาของเธอ ได้ศึกษา เรื่องภาษาฮีโรกลิฟิค โบราณของอียิปต์ ได้เพียรหัดอ่าน เขียนแล้วถ่ายทอดมาสู่เธอ ตลอดจนประสบการณ์จากการเป็นนักท่องเที่ยวยุโรปผู้มาดองของบิดามารดา ทำให้สิ่งเหล่านี้มีปรากฏใน ความลับบนแหลมไซไน ทำให้เป็นนวนิยายที่น่าสนใจมากขึ้น

อิทธิพลประการที่สองที่ทำให้โสภาค เลือกใช้ฉากอาหรับคือ ความประทับใจประเทศในอาหรับ จากประสบการณ์ที่เธอเคยเดินทาง ไปอาหรับประเทศต่าง ๆ เช่น ซาอุดีอาระเบีย อียิปต์ ไซไน โมร็อกโค โสภาคกล่าวถึงประสบการณ์เกี่ยวกับอาหรับของเธอที่นำมา ใช้เป็นวัตถุดิบในการเขียนนวนิยายของเธอว่า

จินตนาการและการค้นคว้าของนักเขียนเฟริคแพรว์ ไปถึงดวงดาวได้แน่ ๆ ส่วนประสบการณ์ถ้ามีก็จะช่วยให้จินตนาการกว้างไกลยิ่งขึ้น ไม่จำเป็นมากนักถ้าจะเขียนเรื่องอาหรับสักเรื่อง เดียวแล้วไม่เคยไปอาหรับ สำหรับผู้เขียนที่เขียนถึงห้าเรื่อง เพราะสิ่งสมประสบการณ์มากมายจนแบ่งมาสอดใส่ในนวนิยายได้อย่างสมเหตุสมผลพอสมควร (สัมภาษณ์ ไร่ไพพรรณ ม.ศรีโสภาค, 28 กุมภาพันธ์ 2535)

ประสบการณ์เกี่ยวกับฉากอาหรับที่โสภาคนำมา เสนอ ในนวนิยายมีทั้งจากที่เป็นรูปธรรม และนามธรรม ดังที่เธอได้กล่าวถึงประสบการณ์เกี่ยวกับฉากอาหรับที่เป็นรูปธรรมในเรื่อง ฟ้าจรดทราย ว่า

ฟ้าจรดทราย เป็นนวนิยายที่ใช้เวลานาน และด้วยความอดทนพยายามของผู้เขียนมาตั้งแต่เริ่มวางโครงเรื่องด้วยแรงบันดาลใจ และจากประสบการณ์เก่าแก่ที่ได้มีโอกาสคลุกคลี อยู่ในบรรยากาศที่มีเพียงท้องฟ้า และเห็นทรายสุดสายตาเป็นสำคัญมานานเกือบ 5 ปี ได้ทำให้นวนิยายเรื่องนี้สำเร็จลงด้วยตั้งใจหมาย ช่วงเวลาที่มิชีวิตอยู่ในดินแดนแห่งฟ้าจรดทราย ผู้เขียนได้สัมผัสสิ่งที่ได้รู้ได้เห็น และสัมผัสด้วยตาตนเองท่ามกลางเม็ดทรายละเอียดปะปนอยู่กับขุนเขาที่ปราศจากต้นไม้ ดวงอาทิตย์ที่แผดกล้าร้อนแรงตลอดวัน ทำให้เกิดความคิดคำนึงถึง การดิ้นรนอันไม่มีสิ้นสุดของบรรดาชีวิต

และผู้คน อันเปรียบเสมือนตัวประกอบในนวนิยายอุปลักษณ์ ส่วนแสงจันทร์ที่ทอดทอด
กระทบพื้นทรายอันขาวสะอาดปราศจากมลทิน พยายามกลบแสงดาวน้อยใหญ่ที่ติดตา
อยู่บนท้องฟ้าให้หมองลง อีกทั้งความหนาวเย็นของลมที่กระโชกมาเป็นระยะ ๆ ผ่าน
ความสั่นเจี๊ยบในตอนกลางคืน ย่อมก่อให้เกิดความตูดตมึนซาบซึ่งระคนไปกับความ
อ้างว้างเปล่าเปลี่ยวใจเหลือพรรณานันเป็นบรรยากาศที่ผู้เขียนหวังจะให้มียูอย่าง
แท้จริงใน ฟ้าจรดทราย (ฟ้าจรดทราย, หน้าคำนำ)

นอกจากนี้การเสนอภาพทะเลทราย โอเอซิส ตลอดจนตัวละครเบตอิน เป็นการถ่าย
ทอดจากความประทับใจของเธอที่ได้ประสบมาจริงด้วยตนเอง ดังที่เธอได้ให้สัมภาษณ์ว่า "โอเอซิส
และวาตีในฉากอาหรับเคยไปเห็น ไปสัมผัสมาแล้วค่ะ สวยงามสุดจะบรรยายเหมือนในเนื้อเรื่อง"
และ "ภาพทะเลทราย โอเอซิส เบตอิน ที่เสนอในนิยาย ดิฉันพบเห็นมากับตา จนบัดนี้ยังตั้งอยู่
ในความทรงจำ เช่น ฉากที่พระจันทร์ทอดแสงสว่างลงมายังพื้นทราย ร่มเงาต้นยูคาลิปตัส และ
พื้นทรายขาวสะอาดที่แสงจันทร์สาดส่องนั้น เกินจริง สวย สวย สุดจะบรรยายค่ะ" (สัมภาษณ์
รำไพพรรณ ม. ศรีโสภาค, 28 กุมภาพันธ์ 2535)

ในด้านประสบการณ์เกี่ยวกับฉากอาหรับที่เป็นนามธรรมนั้น โสภาคมีประสบการณ์ใน
เรื่องนี้อย่างมากมายอีกเช่นกัน และได้นำมาเสนอไว้ในนวนิยายใช้ฉากอาหรับหลายเรื่องของเธอ
เช่น "ในเรื่อง นรสรวง ผู้เขียนได้แนวคิดไม่เปลี่ยนศาสนาให้กับตัวละครอลิซาเบธ จากเรื่อง
จริงของเจ้าชายองค์หนึ่งที่เคยประทับในอียิปต์ค่ะ เห็นว่า ไปกันได้ดีกับโครงเรื่องของ นรสรวง"
(สัมภาษณ์ รำไพพรรณ ม. ศรีโสภาค, 28 กุมภาพันธ์ 2535) หรือในเรื่อง ความลับบนแหลมไซไน
ที่ว่า "ดิฉันได้แนวคิดเกี่ยวกับขบวนการก่อการร้ายของรอฮัมจากจินตนาการของโสภาค สุวรรณ
บวกกับความลับสุดยอดของทางราชการ" (สัมภาษณ์ รำไพพรรณ ม. ศรีโสภาค, 28 กุมภาพันธ์
2535) และในเรื่อง เจ้าทะเลทราย ที่ว่า "ดิฉันได้ข้อมูลจากบันทึกของแพทย์อเมริกัน ไม่มีใคร
ปฏิเสธ ไม่มีเจ้าอาหรับองค์ใดกล้าค้าน เพราะเป็นความจริงที่มีหลักฐาน เพียงแต่ดิฉันได้เปลี่ยน
ชื่อเมืองเท่านั้น" (สัมภาษณ์ รำไพพรรณ ม. ศรีโสภาค, 28 กุมภาพันธ์ 2535) ทั้งนี้เพื่อความ
เหมาะสมในการบรรยายพฤติกรรมของตัวละครที่เป็นภาพพฤติกรรมของพระราชวงศ์และชนชั้นสูง
ที่ไม่เคร่งศาสนา มีบาร์เหล่า เล่นการพนัน ชมวีดิโอเอ็กซ์ ตลอดจนผิดประเวณี โสภาค"ได้ข้อมูล
จากการศึกษาข้อเขียนของนายแพทย์อเมริกัน ที่บันทึกเมื่อคราวไปเป็นแพทย์ประจำพระองค์เจ้านาย
อาหรับค่ะ เรื่องที่ฝ่ายหญิงหาทางออกด้วยการโทรศัพท์ถึงชายแปลกหน้าก็มีจริง ทั้งจากประสบการณ์
และการสนทนาจากผู้ใกล้ชิดที่เชื่อถือได้" (สัมภาษณ์ รำไพพรรณ ม. ศรีโสภาค, 28 กุมภาพันธ์
2535)

ส่วนประสบการณ์อื่น ๆ ที่โสภาคนำมาใช้เป็นข้อมูลในการสร้างฉากอาหรับอีก ได้แก่ อิทธิพลจากการได้สมาคมกับสตรีอาหรับหลายท่าน ซึ่งเธอเห็นว่า "ชายอาหรับมีสิทธิเสรีภาพมากกว่าสตรีอาหรับใหญ่หลวง ผู้เขียนศึกษาและสนทนากับสตรีอาหรับหลายท่าน บางท่านพยายามปกปิด เน้นเสรีภาพส่วนบุคคล อย่างไรก็ตามก็ปรากฏว่ามีได้ก้าวไกลเท่าเทียมสตรีในภูมิภาคอื่นเลย" (สัมภาษณ์ วิชาไพรรณ ม. ศรีโสภาค, 28 กุมภาพันธ์ 2535) การได้ชมวิถีทัศน์เรื่องเจ้าหญิงอาหรับที่อุกบันพระเศียร เนื่องจากการคบชู้ โสภาคกล่าวว่า เรื่องเจ้าหญิงมีชู้ อุกบันพระเศียร ดิ้นดิ้นใจมาก เพราะได้เห็นภาพวิถีโอทีฝรั่งไปแอบถ่ายมาสด ๆ ร้อน ๆ ตอนที่มิช้าวออกไปทั่วโลก เห็นใจเจ้าหญิงนะคะ ที่เจ้าชายท่านมีฮิาเริ่ม มีเมียได้เป็นสิบเป็นร้อย ท่านเป็นมนุษย์ถูกบังคับขึ้นใจให้แต่งงานกับผู้ชายที่ไม่รักไม่ไฮดีท่านเลย คนเราที่ผิดพลาดเพราะเรื่องนี้ ควรจะได้รับความยุติธรรมทั้งสองฝ่าย แต่โลกอาหรับรังแกผู้หญิงมาก (สัมภาษณ์ วิชาไพรรณ ม. ศรีโสภาค, 28 กุมภาพันธ์ 2535)

จากความสะเทือนใจดังกล่าวทำให้เธอนำเรื่องของเจ้าหญิงที่อุกบันพระเศียรมา กล่าวถึงใน นรสุวรรณ และ เจ้าทะเลทราย ผสมผสานกับประสบการณ์จริงในด้านต่าง ๆ ที่เธอได้จากการติดตามบิดามารดา ไปอยู่ในอาหรับ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า อิทธิพลที่ทำให้โสภาค สุวรรณ เลือกใช้ฉากอาหรับในนวนิยายนั้น เกิดจากความภาคภูมิใจที่มีต่อบิดาและมารดาของเธอ ในฐานะผู้มีประสบการณ์สูง เกี่ยวกับอาหรับ และอิทธิพลจากความประทับใจอาหรับจากประสบการณ์ของตัวเอง

วิธีสร้างฉากอาหรับของโสภาค สุวรรณ

จากคำถามที่ผู้เขียนได้ส่งไปถามโสภาค สุวรรณ ถึงเรื่องวิธีการค้นคว้าก่อนเขียนนวนิยายใช้ฉากอาหรับของเธอ โสภาคได้ตอบคำถามดังกล่าวนี้ว่า

ถ้าพูดถึงอาหรับ ผู้เขียนเป็นคนที่เมื่อศึกษาเพื่อจะเขียนนวนิยายต่างแดนสักเรื่องหนึ่ง จะนิยมหรือเรียกว่าเป็นแบบเฉพาะตัวของโสภาค สุวรรณ เลขที่จะต้องให้ได้ภาพพจน์สมบูรณ์ของประชาชนและประเทศชาติหนึ่ง ๆ เช่น ในด้านภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ บ้านเมือง พลเมือง ศาสนา เศรษฐกิจ การปกครอง วัฒนธรรม ประเพณี ถ้าศึกษา งานเขียนนิพนธ์ของโสภาค สุวรรณ ทุกเรื่องจะเห็นแบบฉบับเฉพาะตัวเด่นชัด ดังกล่าวมาแล้ว (สัมภาษณ์ โสภาค สุวรรณ, 28 กุมภาพันธ์ 2535)

และจากการศึกษาอิทธิพลที่ทำให้โสภาคเลือกใช้จากอาหรับ จะทำให้เห็นถึงวิธีการค้นคว้าหาข้อมูลตลอดจนแหล่งข้อมูลที่เธอนำมาใช้ในการสร้างฉากอาหรับได้เป็นอย่างดีว่า ข้อมูลเหล่านั้นมาจากหลายแหล่งด้วยกัน กล่าวคือ ได้มาจากประสบการณ์ของบิดามารดาและตัวผู้เขียนเองจากการที่เคยไปอยู่อาหรับมาจริง ประสบการณ์เหล่านี้ เช่น การรู้จักกับชาวอาหรับโดยเฉพะอย่างยิ่งบุคคลสำคัญระดับพระมหากษัตริย์และพระราชวงศ์ ประสบการณ์การเดินทางท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่าง ๆ ในอาหรับ ทำให้มีโอกาสพบเห็นและได้สัมผัสกับบรรยากาศที่เป็นของจริง เธอจึงสามารถเสนอฉากอาหรับได้อย่างละเอียดและหลากหลายแง่มุม

นอกจากข้อมูลที่ใช้ในการสร้างฉากอาหรับจะได้อมาจากประสบการณ์ของบิดามารดาและตัวผู้เขียนเองแล้ว ข้อมูลบางส่วนเธอได้มาจากการค้นคว้าหนังสือตำรา เอกสารบันทึก ตลอดจนการชมภาพยนตร์และวิทยุทัศน์ เช่น หนังสือ National Geographic หนังสือประวัติศาสตร์บันทึกของนายแพทย์ชาวอเมริกันที่เคยไปเป็นแพทย์ประจำพระองค์ของเจ้านายอาหรับ งานเขียนของแพทย์ที่เคยไปใช้ชีวิตกับบริษัทยาอารามโก และข้อมูลอันเป็นความลับของทางการที่เธอไม่อาจเปิดเผยได้ ตลอดจนข้อมูลที่ได้จากอดีตเจ้าหน้าที่ขององค์การสหประชาชาติ ที่ว่า

ขอขอบคุณ MRS. HELEN ELIZABETH FENTON และ MR. CASSIUS MARVIN FENTON อดีตเจ้าหน้าที่อาสาสมัครของ U.N. (สหประชาชาติ) ผู้เคยใช้ชีวิตช่วยเหลือผู้ลี้ภัย ปาเลสไตน์ ท่านมีน้ำใจเอื้อเฟื้อให้หยิบยืมเอกสาร และภาพยนตร์เกี่ยวกับไซไน โดยละเอียด (ความลับบนแหลมไซไน เล่ม 1, หน้าคำนำ)

ซึ่งโสภาคได้นำข้อมูล ดังกล่าวนี้ไปใช้สร้างฉากบางส่วนใน ความลับบนแหลมไซไน อย่างไรก็ดีตามข้อมูลในการสร้างฉากอาหรับของโสภาค สุวรรณ ส่วนใหญ่ได้มาจากประสบการณ์อันทรง ได้จากการค้นคว้า เป็นบางส่วนดังที่เธอกล่าวไว้ว่า

ก่อนการเขียนนวนิยายที่ใช้ฉากอาหรับทั้งห้าเรื่อง ผู้เขียนได้ข้อมูลจากการอ่านงานเขียนของนายแพทย์ที่เคยไปใช้ชีวิตในอาหรับโดยทำงานให้กับบริษัทยาอารามโก ซึ่งเป็นบริษัทน้ำมันระหว่างสหรัฐ - อาหรับ และชมภาพยนตร์เรื่อง Lawrence of Arabia เป็นข้อมูลประกอบ แต่อิทธิพลจากงานเขียนและภาพยนตร์ดังกล่าวยังด้อยกว่าความรู้ที่ได้รับจากการถ่ายทอดของบิดามารดาและประสบการณ์จริงที่ผู้เขียนได้รับจากประเทศอาหรับ (สัมภาษณ์ โสภาค สุวรรณ, 28 กุมภาพันธ์ 2535)

อิทธิพลที่ทำให้ประภัสสร เสวิกุล เลือกใช้ฉากอาหรับ

จากการที่ผู้เขียนได้ไปสัมภาษณ์ประภัสสร เสวิกุล เจ้าของผลงานนวนิยายเรื่อง ซัค นวนิยายใช้ฉากอาหรับที่ได้รับรางวัลนวนิยายดีเด่นจากงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ประจำปี 2533 ทักษะการเมือง กระทรวงการต่างประเทศ วังสราญรมย์ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 2534 ผู้เขียนได้สัมภาษณ์คุณประภัสสรเกี่ยวกับผลงานนวนิยายใช้ฉากอาหรับเรื่อง ซัค ตลอดจนอิทธิพลที่ทำให้เขาเลือกใช้ฉากอาหรับในนวนิยายเรื่องดังกล่าว คุณประภัสสรมีอาชีพรับราชการในกระทรวงการต่างประเทศ ทำให้มีโอกาสได้ไปปฏิบัติหน้าที่ในสถานทูตไทยตามประเทศต่าง ๆ เช่น ลาว ตุรกี ดังนั้นประสบการณ์จากการทำงานอาชีพของเขาจึงน่าจะมีส่วนทำให้เขามีความสนใจเป็นพิเศษในเรื่องเกี่ยวกับการต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการเมือง ดังที่เขาได้เคยกล่าวไว้ว่า เขาพยายามเขียนนวนิยายในหลายแง่หลายมุม แต่เห็นว่าการเมืองมีอิทธิพลที่สำคัญที่ควรมีการแทรกไว้ในงานเขียนเพราะคนเป็นสัตว์การเมือง ต้องอยู่ด้วยการเมือง และผูกพันกับการเมืองนั่นเอง และปรากฏว่าผลงานนวนิยายแนวการเมืองของเขาประสบความสำเร็จอย่างงดงาม เช่น นวนิยายเรื่อง อำนาจ ได้รับรางวัลชมเชยจากการประกวดหนังสือของคณะกรรมการประกวดหนังสือ ในคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติว่าด้วยการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ ประจำปี 2526 และเรื่อง ซัค ซึ่งเป็นนวนิยายที่ใช้ฉากอาหรับของเขาได้รับรางวัลนวนิยายดีเด่น จากงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติประจำปี 2533

ดังนั้นประสบการณ์จากงานในหน้าที่ของเขาจึงน่าจะเป็นอิทธิพลอย่างหนึ่งที่ทำให้เขาสนใจเขียนนวนิยายแนวการเมืองที่ใช้ฉากต่างประเทศ อย่างไรก็ตามสำหรับเรื่อง ซัค เขาได้ให้สัมภาษณ์ไว้ว่าประสบการณ์จากการไปอยู่ตุรกีมิได้มีผลต่อการสร้างฉากอาหรับในเรื่อง ซัค แต่อย่างใด "ผมวางโครงเรื่องไว้ก่อนแล้วจึงไปเขียนที่โน่น ในตุรกีไม่มีอาหรับ ไม่มีทะเลทราย" (สัมภาษณ์ ประภัสสร เสวิกุล, 12 ธันวาคม 2534) อันเป็นความเห็นเฉพาะของประภัสสร ซึ่งอาจจะไม่ตรงกับข้อมูลของนักวิชาการหลาย ๆ ท่าน ที่รวมตุรกีเป็นอาหรับประเทศหนึ่ง

อิทธิพลที่ทำให้ประภัสสร เลือกใช้ฉากอาหรับนั้นคือ อิทธิพลจากหนังสือและสื่อสารสนเทศ ซึ่งจากประสบการณ์ในการอ่าน และค้นคว้าเรื่องราวเกี่ยวกับดินแดนอาหรับจากหนังสือ และสื่อสารสนเทศต่าง ๆ เช่น การชมภาพยนตร์ หรือ วิทยุทัศน์ ฯลฯ เหล่านี้ ทำให้เขาพบว่าฉากอาหรับ "มีความรุนแรง มีความขัดแย้งสูง" (สัมภาษณ์ ประภัสสร เสวิกุล, 12 ธันวาคม 2534) ซึ่งเหมาะสำหรับการเขียนเรื่องแนวประวัติศาสตร์การเมือง โดยใช้ฉากอาหรับที่สมมุติว่า

เป็นดินแดนที่อยู่ระหว่างอียิปต์กับลิเบีย ดินแดนนี้เคยเป็นอาณานิคมของประเทศมหาอำนาจยุโรป และตะวันตกโดยแสดงให้เห็นว่า อาหรับประเทศนี้ได้รับผลกระทบหรือมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้างหลังสงครามโลกครั้งที่สอง และได้กล่าวถึงความสำคัญของอาหรับว่าในด้านสภาพภูมิศาสตร์ "ที่ตั้งของอาหรับเป็นที่ตั้งกันชนอำนาจระหว่างรัสเซียกับอเมริกา จึงมีบทบาททางการเมืองสูงไม่ว่าจะตะวันออกกลางหรือแอฟริกาเหนือที่เป็นทางออกของคลองสุเอซ ทำให้มหาอำนาจอยากได้อาหรับไว้ในครอบครอง" (สัมภาษณ์ ประภัสสร เสวิกุล, 12 ธันวาคม 2534) นอกจากนี้ อาหรับยังมีทรัพยากรสำคัญคือน้ำมัน ทำให้มหาอำนาจต้องการ เช่น อิตาลีไม่ได้ต้องการเพียงขยายการครอบครองดินแดนด้วยเหตุผลเพียงเพราะสงครามโลกครั้งที่สองเท่านั้นแต่ยังต้องการทรัพยากรน้ำมันของอาหรับตั้งแต่ก่อนสงครามโลกครั้งที่สองอีกด้วย เกี่ยวกับเรื่องจากประเทศอาหรับที่ประภัสสร เสนอไว้ใน ซีซี เขากล่าวว่า อาหรับประเทศดังกล่าวเป็นตัวแทนของประเทศอาณานิคม ที่เกิดความเปลี่ยนแปลงหลังจากสงครามโลกครั้งที่สอง เลิกแล้ว ความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้เห็นได้ชัดเพราะว่า "มันเห็นได้ชัดเจน เพราะว่ามันเป็นอิสลาม ความเชื่อเก่า ๆ กับความเชื่อใหม่ ๆ ปัญหาต่าง ๆ ของสังคม เศรษฐกิจ การเมืองต่าง ๆ มันชัดเจนกว่า จะเป็นประเทศที่อยู่ในเอเชีย ไม่ชัดเท่ากับอาหรับที่ศาสนาอิทธิพล" (สัมภาษณ์ ประภัสสร เสวิกุล, 12 ธันวาคม 2534)

นอกจากนี้ ประภัสสรยังกล่าวด้วยว่า เขามีความสนใจเรื่องศาสนาด้วยและคิดว่า "ศาสนาทุกศาสนาดีงามทั้งนั้น" (สัมภาษณ์ ประภัสสร เสวิกุล, 12 ธันวาคม 2534) แต่ศาสนาอิสลามมีลักษณะพิเศษแตกต่างจากศาสนาอื่น ๆ จึงมีอิทธิพลต่อสังคมอาหรับอย่างมาก เมื่อประภัสสรคิดว่าอยากจะเขียนเหตุการณ์การเมืองของประเทศอาณานิคม เพื่อแสดงให้เห็นว่าหลังสงครามโลกครั้งที่สองแล้วมีอะไรเกิดขึ้นกับประเทศเหล่านั้นบ้าง

คือเอาประวัติศาสตร์ของแอฟริกาเหนือเข้ามาวางไว้ก่อน แล้วพูดถึงว่าประเทศในแอฟริกาเหนือถูกยึดครองโดยอิตาลีด้วยกำลังทหารในช่วงระยะเวลาอันหนึ่ง แล้วก็ครั้งที่สองอังกฤษเข้ามายึดครองต่อด้วยนโยบายทางการเมือง หลังจากนั้นอเมริกาก็เข้ามา พูดถึงรูปแบบโดยส่วนรวมของแอฟริกาเหนือ (สัมภาษณ์ ประภัสสร เสวิกุล, 12 ธันวาคม 2534)

ประภัสสรจึงเลือกใช้จากอาหรับใน ซีซี เพราะจะทำให้งานของเขา มีสีสันตื่นต่อน่าเราใจมากกว่าจากในประเทศอื่น ๆ ด้วย นอกจากอาหรับมีสภาพการเมืองที่เหมาะสมแล้ว ศาสนาจะมีส่วนทำให้จากอาหรับในนวนิยายมีความสมจริงอีกด้วย อารยธรรมและศาสนาอิสลามในอาหรับยังมีการยึดมั่นกันพอสมควรหรืออาจจะมีเปลี่ยนแปลงบ้างแต่ก็ถูกบีบให้เข้ารูปเดิม

ไม่ออกนอกรูปนอกรอยเหมือนศาสนาอื่น ๆ เช่น ในตอนหลังที่เขาเสนอว่ามีอิหามคนหนึ่งเข้ามาทำให้ศาสนาดีขึ้น จากความคิดที่ว่าสังคมอาหรับถ้ามีการเคร่งศาสนาแล้วย่อมจะทำให้บ้านเมืองดี เพราะไม่ขัดแย้งกับแนวทางการดำเนินชีวิตตามบัญญัติของศาสนา" (สัมภาษณ์ ประภัสสร เสวิกุล, 12 ธันวาคม 2535)

สำหรับการวางโครงเรื่องของเรื่อง ซัค นั้น ในความเป็นจริงคือการนำประวัติศาสตร์ของแอฟริกาเหนือซึ่งตกเป็นอาณานิคมของมหาอำนาจมา 3 ระยะ คือ ในระยะแรกถูกยึดครองโดยอิตาลีด้วยกำลังทหาร ครั้งที่สอง ถูกอังกฤษเข้ามายึดครองทางการเมืองโดยนโยบายทางการเมือง และท้ายสุดคือสหรัฐอเมริกาเข้ามารุกรานด้วยเศรษฐกิจ ซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้เขาได้นำมาใช้เป็นวัตถุดิบในการดำเนินเรื่อง โดยใช้จากอาหรับที่มีความรุนแรงและความขัดแย้งสูงมาประกอบให้มีสีสัน جذابน่าตื่นเต้นเร้าใจมากกว่าการใช้จากในที่อื่น ๆ เช่นจากในอเมริกาใต้หรือมาเลเซีย

ดังนั้นอิทธิพลที่ทำให้ประภัสสร เสวิกุล เลือกใช้จากอาหรับจึงเป็นอิทธิพลจากหนังสือและสื่อสารสนเทศต่าง ๆ ที่ทำให้เขาเห็นความเด่นและความเหมาะสมของการใช้จากอาหรับกับโครงเรื่องการเมืองที่ศาสนามีบทบาทสูงมาก

วิธีสร้างจากอาหรับของประภัสสร เสวิกุล

ประภัสสรได้เล่าให้ฟังถึง วิธีสร้างจากและตัวละครอาหรับ ตลอดจนเหตุผลที่เลือกเบตุอินเป็นตัวละครเอกว่า การสร้างตัวละครเบตุอินนั้น ได้ศึกษาลักษณะของชาวเบตุอินไว้ อย่างละเอียดทั้งทางพฤติกรรม ความเป็นอยู่ อุปนิสัย และปัญหาของชนเผ่านี้ โดยการค้นคว้าข้อมูลจาก "เอกสารทั่วไป เอกสารหลายอย่าง บางครั้งเป็น Geography, Biography ต้องดูตั้งแต่จากรูปภาพ วิดีโอ หนังสือนิตต่าง ๆ จะทำให้เข้าใจเขามากขึ้น" (สัมภาษณ์ ประภัสสร เสวิกุล, 12 ธันวาคม 2534) ทั้งนี้เพื่อเป็นการทำความเข้าใจในลักษณะความเป็นอยู่ของเบตุอิน เพราะโดยทั่วไปแล้วชาวเบตุอินนี้มีภาพลักษณ์ที่ไม่ดีในสายตาของนักเขียนชาวต่างประเทศทั้งยุโรปและเอเชีย ซึ่งอาจเป็นการมองในทางลบจนเกินไป "ข้อมูลของเบตุอินเป็นความเห็นถึงเบตุอินจากคนภายนอก ผมเห็นว่าทุกคนก็มีความรู้เท่าเทียมกัน มีความดีความเลวเท่ากัน เพียงแต่เราอาจจะมองเขาในแง่ร้ายไป" (สัมภาษณ์ ประภัสสร เสวิกุล, 12 ธันวาคม 2534) นอกจากนี้ประภัสสรเล่าวิธีการสร้างเรื่อง อีกทั้งจากและตัวละครอาหรับไว้ว่า ส่วนมากเขาจะสร้างเรื่องขึ้นมาก่อน แบ่งเรื่องเป็นยุค ๆ ส่วนข้อมูลประวัติศาสตร์ ค้นคว้ามาใส่ทีหลัง อย่างเรื่อง ซัค ก็ให้

ข้อมูลของแอฟริกาเหนือในช่วงหนึ่ง โดยใช้วิธีผสมกันหลาย ๆ ประเทศ ตัวละครเด่น ๆ สร้างขึ้นมาเอง แต่ตัวละครบางตัวเป็นตัวประกอบเช่น กษัตริย์บางองค์ ก็ยืมมาเล่นในเรื่องด้วย "ทำให้เรื่องเหมือนจริงขึ้น เมื่อใช้เวลาของจริง สถานการณ์จริงของโลก ก็เลยเอาบุคคลที่อยู่ตรงนั้นมาประกอบเป็นตัวละครด้วย ทำให้เรื่องสมจริงมากขึ้น" (สัมภาษณ์ ประภัสสร เสวิกุล, 12 ธันวาคม 2534) ซึ่งเขาไม่กลัวผิดข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ เพราะได้สอบถามมามากพอสมควร

ส่วนการใช้ชื่อจริงของกษัตริย์เป็นตัวละคร เช่น กษัตริย์ฟารุคของอียิปต์ ประภัสสรมีวัตถุประสงค์ที่จะทำให้เรื่องมีความเหมือนจริง และเพื่อความสมจริงในเนื้อเรื่องเขาจึงนำสถานการณ์จริง ซึ่งได้ค้นคว้ามาจากหนังสือต่าง ๆ ในช่วงเวลานั้นมาเป็นองค์ประกอบในการดำเนินเรื่องด้วย

ดังนั้นวิธีการสร้างฉากอาหรับของประภัสสร เสวิกุล จึงมิได้สร้างจากประสบการณ์ที่เคยไปอาหรับมาจริง หากแต่ใช้วิธีสร้างจากข้อมูลที่ค้นคว้าจากหนังสือ ภาพยนตร์ วิทยุทัศน์ และรูปภาพ ผนวกกับจินตนาการของตัวเองดังที่เขาได้ให้สัมภาษณ์ผู้เขียนว่า

ผมไม่เคยไปอาหรับนอกจากการดูภาพแล้วมาจินตนาการขึ้น ผมศึกษาหนังสือเกี่ยวกับศาสนาอิสลามตามสมควร คือผมใช้ข้อเท็จจริงตามประวัติศาสตร์ต่าง ๆ เป็นโครงสร้างของเรื่องแล้วเอาจินตนาการเข้าไปใส่ ผมอ่านอยู่หลายเล่มแหละครับหนังสือ แล้วภาพยนตร์ที่ดูก็หลายเรื่องก็เอาจากจากหนังสือมากกว่า เช่น จอมจักรพรรดิโอมาร์ มุคตาร์ หรือ Just Arabia (. . .) ผมไม่เคยอยู่อาหรับ คิดว่ามองดูจากภาพยนตร์ วิทยุทัศน์ ที่เห็นมันก็มีความแตกต่างกัน อย่างเราสร้างขึ้นมาเอง เราสามารถกำหนดได้อย่างที่เราต้องการ อย่างไม่รู้ตามเราต้องมีพื้นฐานที่แน่นในเรื่องวัฒนธรรมอาหรับหรือว่าความเป็นมา ต้องสร้างโครงที่แข็งแรงขึ้นมาก่อนแล้วมาตกแต่งทีหลัง เราทำได้เพราะเราไม่ได้กำหนดความจำกัดของมุมมอง อาจจะเป็นแบบใดก็ได้ (สัมภาษณ์ ประภัสสร เสวิกุล, 12 ธันวาคม 2534)

อนึ่ง แม้ว่าประภัสสรจะนำชื่อ หันหนังกิวา อันเป็นชื่อวรรณคดีแปลเกี่ยวกับอาหรับมาตั้งเป็นชื่อรมณีสถานแห่งหนึ่งที่มีบทบาทและถูกนำมากล่าวถึงมากในเรื่อง ซึก ประภัสสร ได้ยืนยันว่าเขาไม่เคยอ่านวรรณคดีเรื่องดังกล่าวมาก่อน แต่อาจจะเคยได้รับฟังมาบ้าง ดังนั้นอิทธิพลในการเลือกใช้ฉากอาหรับตลอดจนการค้นคว้าข้อมูลในการสร้างฉากอาหรับ ของประภัสสรจึงไม่มี

ส่วนเกี่ยวข้องกับวรรณคดีแปลเรื่องดังกล่าว

นอกจากประภัสสร ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับการสร้างฉากต่างแดนในนวนิยายด้วยว่า ไม่จำเป็นที่นักเขียนจะต้องมีประสบการณ์ตรงเคยไปดินแดนนั้นมาจริง ๆ สิ่งสำคัญในการสร้างฉากต่างแดนคือ ผู้เขียนจะต้องมีความพร้อมในการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูล อาทิเช่น ในการสร้างฉากอาหารของเขา ๆ ได้ศึกษาสภาพทางภูมิศาสตร์ และได้จัดทำแผนที่ไว้อย่างชัดเจน ตลอดจนสร้างเรื่อง โดยคำนึงถึงความเหมาะสมของลำดับเหตุการณ์ตามระยะเวลา ดังที่เขาได้ให้สัมภาษณ์ว่า "เราต้องพร้อมก่อนที่จะทำ มีข้อมูล ทำแผนที่ขึ้นมาเลยว่าอยู่ตรงไหน อะไร นี่ใหม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น ไบบี น.ศ. สงมา เราต้องจำลองภาพทะเลทราย เมือง สิ่งต่าง ๆ ให้สมบูรณ์" (สัมภาษณ์ประภัสสร เสวิกุล, 12 ธันวาคม 2534) และด้วยวิธีการดังกล่าวนี้ ทำให้เขาเกิดมโนภาพเกี่ยวกับฉากอาหารที่ชัดเจนในที่สุด

กล่าวโดยสรุป การสร้างฉากและตัวละครอาหารของประภัสสร เสวิกุล ได้มาจากการค้นคว้าข้อมูลทั้งสิ้นมี ๕ จากประสบการณ์ที่เคยไปมาจริง ข้อมูลที่ได้ ๆ มาจากหนังสือตำรา และสื่อสารสนเทศ เช่น จากการชมภาพยนตร์และวิดีโอ เหล่านี้เอง

จากการศึกษาถึงอิทธิพลที่ทำให้นักเขียนทั้งสามเลือกใช้ฉากอาหารตลอดจนวิธีการสร้างฉากอาหารของนักเขียนทั้งสาม สรุปได้ว่าอิทธิพลที่ทำให้ลักษณะหรือทฤษฎีเลือกใช้ฉากอาหารใน รัตติกาลจันทร์ และ กฤตยา เป็นเพราะ หนึ่ง ความสนใจและตั้งใจในเรื่องที่เธอเกือบจะได้ไปเรียนด้านศิลปะและวัฒนธรรมที่อิหร่าน สอง ความสนใจในเรื่องอารยธรรมโบราณและการมีความรู้เกี่ยวกับเทพเจ้าอียิปต์ตลอดจนการชอบค้นคว้าเรื่องลึกลับ สาม ความต้องการที่จะแข่งขันกับนักเขียนต่างชาติที่เขียนนวนิยายใช้ฉากต่างแดน และ สี่ ความสนใจในเรื่องการเมือง บทบาทความสำคัญของน้ำมันต่อการเมือง สำหรับเสภาภ สุวรรณ อิทธิพลที่ทำให้เธอเลือกใช้ฉากอาหารเป็น ฟ้าจรดทราย ความลับบนแหลมไซไน ยังมีรักที่ยึดการ พรลรวง และ เจ้าทะเลทราย คือ ความภาคภูมิใจที่มีต่อบิดาและมารดาของเธอ ในฐานะผู้มีประสบการณ์สูงเกี่ยวกับอาหาร และความประทับใจในอาหารจากประสบการณ์ของตัวเอง ส่วนอิทธิพลที่ทำให้ประภัสสร เสวิกุลเลือกใช้ฉากอาหารใน ซัค คืออิทธิพลจากหนังสือ และสื่อสารสนเทศต่าง ๆ

แม้ว่าอิทธิพลในการเลือกใช้ฉากอาหารที่ได้กล่าวมาของนักเขียนทั้งสามจะต่างกันออกไปตามภูมิลำเนา ความถนัดและความสนใจของแต่ละคน ทว่าสิ่งทีคล้ายคลึงกันที่นักเขียนทั้งสามได้รับและมองเห็นแล้วนำมาเสนอในการใช้ฉากอาหารคือสภาพของศาสนามีอิทธิพลและมีบทบาทสูงในสังคมอาหาร ดังนั้นฉากอาหารของนักเขียนทั้งสามจึงให้ภาพของชาวอาหรับที่มีศรัทธาอันแรงกล้าและ

เครื่องศาสนา ดังจะเห็นได้ใน รัศมีจันทร์ นวนิยายใช้ฉากอาหรับเรื่องแรกของไทย แม้ลักษณะวัดจะมีได้กล่าวถึงศาสนาอิสลาม หากแต่ได้เสนอศาสนาในรูปแบบของความเชื่อและความศรัทธาที่มีต่อเทพเจ้าจากตำนานเทพเจ้าอียิปต์ โดยที่เธอเชื่อว่าแม้ปัจจุบันชาวอาหรับส่วนใหญ่จะนับถือศาสนาอิสลามแต่สำหรับชนบางส่วนที่เร่ร่อนไปมาจะยังคงสืบสานความเชื่อและศรัทธาที่มีต่อเทพเจ้าอันเปรียบเสมือนศาสนาในสมัยโบราณของชนเหล่านั้นเอง ดังนั้นภาพชาวอาหรับที่ปรากฏใน รัศมีจันทร์ จึงเป็นภาพของชาวอาหรับที่เชื่อและศรัทธาอย่างแรงกล้าในเทพเจ้าจนศรัทธาและความเชื่อนี้มีอิทธิพลต่อการเมือง

สำหรับโศภาค สุวรรณ และประภัสสร เสวิกุล ศาสนาที่นักเขียนทั้งสองกล่าวถึงในผลงานของพวกเขาคือศาสนาอิสลาม แม้โศภาคจะมีได้เสนอเรื่องแนวการเมืองที่ศาสนามีบทบาทและมีอิทธิพลเหมือนในผลงานของลักษณะวัดและประภัสสร แต่ในผลงานนวนิยายทั้งห้า เรื่องของเธอจะให้ภาพของชาวอาหรับผู้มีความเชื่อและมีศรัทธาในศาสนา จนศาสนามีอิทธิพลสูงต่อชีวิตของพวกเขาอยู่เสมอ ไม่ว่าเธอจะเสนอความรู้ในแง่มุมใดก็ตามจากประสบการณ์เกี่ยวกับอาหรับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวละครอาหรับ สิ่งเหล่านั้นหรือบุคคลเหล่านั้นล้วนเกี่ยวข้องกับหรือได้รับอิทธิพลจากศาสนาอิสลามเป็นอย่างมาก และเธอสามารถบรรยายได้อย่างละเอียดไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม วัฒนธรรม รูปแบบวิถีการดำเนินชีวิตและที่เห็นได้เด่นชัดคือด้านสิทธิ เสรีภาพ สถานภาพ และบทบาทของสตรีอาหรับที่ถูกจำกัดโดยกฎหมายทางศาสนา เพราะประสบการณ์จริงที่ได้พบมานั่นเอง

ส่วนประภัสสร เสวิกุล เขาได้กล่าวไว้โดยชัดแจ้งว่าเขาคิดว่าฉากอาหรับมีความรุนแรง มีสีสันฉูดฉาด และมีความขัดแย้งสูงเนื่องจากอิทธิพลของศาสนาอิสลาม ทำให้เหมาะสำหรับเรื่องแนวประวัติศาสตร์การเมืองของเขา ด้วยศาสนามีอิทธิพลและบทบาทในการกำหนดวิถีการดำเนินชีวิตของชาวอาหรับ

ดังนั้นลักษณะสำคัญที่ลักษณะวัดหรือมัยยิดี โศภาค สุวรรณ และประภัสสร เสวิกุล มองเห็นพ้องกันในฉากอาหรับ คือบรรยากาศของสังคมที่เต็มไปด้วยอิทธิพลและบทบาทของศาสนา ลักษณะวัดและประภัสสร ต่างสร้างฉากอาหรับจากการค้นคว้าเนื่องจาก ลักษณะวัดมีประสบการณ์สัมผัสอาหรับเพียงเล็กน้อยในฐานะเมืองที่เครื่องบินแวะพักเครื่องก่อนหน้าที่เธอจะเขียน รัศมีจันทร์ และสำหรับประภัสสร เขาไม่เคยไปอาหรับก่อนการเขียนนวนิยายแนวนี้ และต่างเสนอแนวเรื่องเชิงการเมืองกับศาสนาแม้ศาสนาที่กล่าวถึงจะต่างกัน และช่วงระยะเวลาที่เขียนจะห่างกันนานถึงสิบห้าปีก็ตาม ส่วนโศภาค สุวรรณ สร้างฉากอาหรับจากประสบการณ์กับการค้นคว้าซึ่งส่วนใหญ่สร้างจากประสบการณ์มากกว่า ทำให้สามารถเสนอความรู้แง่มุมต่าง ๆ

เกี่ยวกับอาหรับได้มากและละเอียด โสภาคเขียนนวนิยายใช้ฉากอาหรับเรื่องแรกคือ ฟ้าจรดทราย (2517) ใช้ฉากอาหรับปัจจุบัน หลังจากทีลักษณ์วดี เขียน รัศมีจันทร์ (2516) ใช้ฉากอาหรับปัจจุบันกับตำนานเทพเจ้าอียิปต์และอารยธรรมอียิปต์โบราณในการดำเนินเรื่อง เนื่องจากเธอสนใจในด้านศิลปะและวัฒนธรรมโบราณ ดังนั้นแม้ข้อมูลเกี่ยวกับอาหรับในขณะนั้นยังไม่แพร่หลายนักแต่ก็ไม่เป็นอุปสรรคในการเขียนนวนิยายของเธอ ส่วนประภัสสรสามารถเขียนฉากอาหรับปัจจุบันได้อย่างเต็มที่เพราะข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหรับในปัจจุบันมีแพร่หลายมากขึ้นทำให้สะดวกในการนำมาใช้สร้างฉากอาหรับได้อย่างสมจริง